

นิทานพื้นบ้าน

ศรีธนญชัย

(ฉบับการ์ตูน)

จอมคนเจ้าปัญญา

ศรียนชัย

(ฉบับการ์ตูน)

ISBN 974-389-544-2

หนังสือ ศธธรรณชัย (ฉบับการ์ตูน)

เล่มเรื่อง สุกฤกษ์ นุณกอน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 2 ตุลาคม 2547

พิมพ์ครั้งที่ 3 พฤศจิกายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 4 ตุลาคม 2548

พิมพ์ครั้งที่ 5 มีนาคม 2549

พิมพ์ครั้งที่ 6 กรกฎาคม 2549

ราคา 350 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 7 กุมภาพันธ์ 2550

พิมพ์ครั้งที่ 8 เมษายน 2550

พิมพ์ครั้งที่ 9 สิงหาคม 2550

พิมพ์ครั้งที่ 10 พฤศจิกายน 2550

พิมพ์ครั้งที่ 11 สิงหาคม 2551

พิมพ์ครั้งที่ 12 มีนาคม 2553

พิมพ์ครั้งที่ 13 มีนาคม 2554

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

SKYBOOK COMPANY LIMITED

เลขที่ 110-1101 ถนนพหลโยธิน แขวงจตุจักร กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2958-1125-7, 0-2567-5119 โทรสาร. 0-2567-5105

e-mail : sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
สุกฤกษ์ นุณกอน

ศธธรรณชัย (ฉบับการ์ตูน).--พิมพ์ครั้งที่ 13 --

ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2554.

240 หน้า

1. นิทาน

I. ชื่อเรื่อง

398.2

ISBN 974-389-544-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

เล่มเรื่อง

ภาพประกอบ

ออกแบบปก

คอมพิวเตอร์กราฟิก

พิสูจน์อักษร

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

พองเพ็ญ อาภาเกตุวัน

รุ่งโรจน์ อาภาเกตุวัน

ธิดา ภูมิพิทักษ์

สุกฤกษ์ นุณกอน

กาย เบ็ญจวรรณ

ฤทธิเดช พุ่มทิว

ฤทธิเดช พุ่มทิว

กฤษกร เพชรนอก

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

515/276-8 ถ.รังสิต-ปทุมธานี

ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี

จ.ปทุมธานี 12130

โทรศัพท์ 0-2958-1125-7

0-2567-5119

โทรสาร 0-2567-5105

e-mail : sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

หากท่านผู้อ่านซื้อหนังสือที่จัดพิมพ์โดยบริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด และพบว่าหนังสือสลับหน้า พิมพ์ไม่ชัดเจน

หน้าขาดหายไม่ครบ หรือความบกพร่องอื่นใดอันเนื่องมาจากการพิมพ์และการเข้าเล่ม กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัทฯ เพื่อรับหนังสือเล่มใหม่

โลกของคริสตชนวัยถูกระบายด้วยสีขาและดำ ไม่จืดปนสีเทา พฤติกรรมต่างๆ บ่งบอกว่าเขาเป็นคนสุดโต่ง คาดไม่ถึง มีสติปัญญาฉลาดล้ำลึก เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว บางเรื่องชวนหวั่น ขณะที่บางเรื่องส่อให้เห็นถึงการเป็นขบถทางความคิด ไม่หวั่นเกรงต่ออำนาจเบื้องสูง ฉะนั้นประโยชน์ที่ได้จากการอ่านคริสตชนวัยจึงต้องกรองให้ดีกว่าจะรับส่วนที่เป็นสีขาหรือสีดำ

การดำเนินเรื่องของคริสตชนวัยนั้นเริ่มต้นปูพื้นให้ผู้อ่านได้เตรียมพร้อมรับมือกับความร้ายกาจของคริสตชนวัยตั้งแต่ต้นเรื่อง ในตอนที่คริสตชนวัยใช้มีดผ่าท้องน้อง ทั้งที่ขณะนั้นเขามีอายุเพียงแค่ 5 ขวบ

ถือเป็นการเริ่มต้นอย่างน่าสะพรึง!

จะเห็นได้ว่าคริสตชนวัยมีสภาพจิตใจที่ไม่ปกติ เขาสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง ด้วยจิตใจที่อำมาต พุทพยาบาท ส่งผลให้พฤติกรรมของเขาค่อนข้างน่ากลัว ไม่เกรงต่อศีลธรรม และโยนความรู้สึกพิสดารทิ้งไปอย่างไม่มีดี

ชีวิตของคริสตชนวัยไม่เคยยอมรับความพ่ายแพ้ เขาจึงทำทุกวิถีทางที่จะยืนหยัดอยู่บนพากของพุนะ ซึ่งเป็นสิ่งที่อันตรายเหลือเกินต่อชีวิตเขา เพราะสัญธรรมชาติของสรรพสิ่ง มีขึ้นก็ต้องมีลง ไม่มีใครอยู่คู่ฟ้า

นั่นคือความจริงที่เขาทราบดี แต่พยายามปฏิเสธมาโดยตลอด!

แต่เรื่องที่น่าขนเมวส์สำหรับคริสตชนวัยก็คือ เขาใช้สติปัญญาสร้างตัวเองจากศูนย์จนขึ้นมาขีดหน้าอยู่ในสังคมได้อย่างไม่อายใคร บ่อยครั้งที่เขาใช้ความเฉลียวฉลาดเอาตัวรอดจากสถานการณ์ส่อแหลม และช่วยชาติบ้านเมืองให้พ้นวิกฤตได้เสมอมา

ฉากสุดท้ายของชีวิตคริสตชนวัยคงสวยหรูกว่านี้หากเขารู้จักการให้อภัย ยอมละเลิกนิสัยอำมาต พุทพยาบาท จองเวร เพราะสิ่งนี้เปรียบเสมือนดาบที่เขาก่อนอยู่ในจิตใจ ซึ่งเขาใช้ฟันฟันเอาชนะผู้อื่นมาโดยตลอด และได้สร้างความคุ้นเคยพิสดาร ว่าเขาแพ้ไม่ได้ ทั้งที่ชัยชนะแท้จริงอันสูงสุดของมนุษย์นั้นเขายังไม่เคยสัมผัสเลยสักครั้ง

ซึ่งสิ่งนั้นก็คือการเอาชนะจิตใจตัวเอง...

สุกัญญา นุนทอง

หลวงพ่อ

ยายนันตา

นางทรา

สายหยุด

ศรีนวล

ศรีธณชัยวัยเด็ก

หลานสาวหลวงพ่อ

ศรีธณชัยวัยหนุ่ม

พระเจ้าอชฎา

พระสังฆราช

ขุนปรีชา

พริ้งปีศาจ

หลวงนายศรี

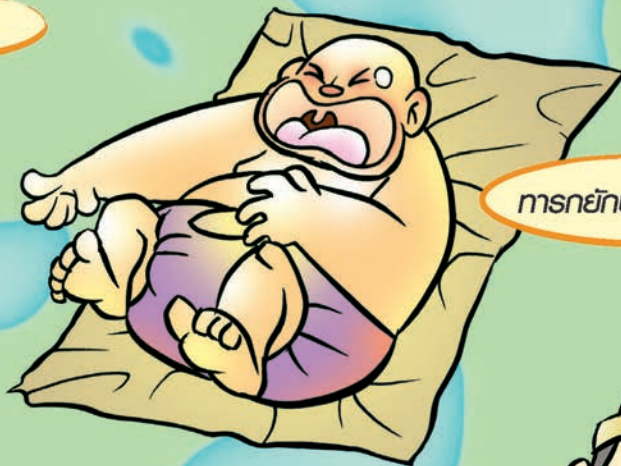

กษัตริย์พม่า

พระเจ้ากรุงจีน

การยกย่องชาวกรุงศรีฯ

นักมวยเขมร

เจ้าสัวสาเกาจีน

หลวงพิทักษ์

ลูกชายเศรษฐี

เศรษฐี

?!

หม่อมมัทนียาทกลชาวอังกฤษ

จิตรกรอินเดีย

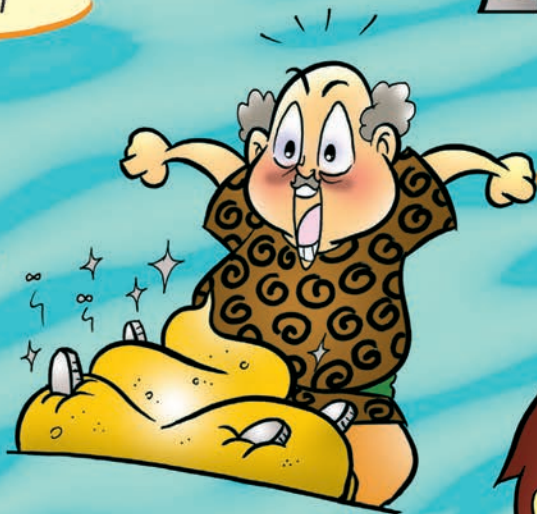

ลาวนัทดำน้ำ

นายด่าน

เศรษฐีจอมโลก

หลวงพ่อรุ่น

พี่พิพากษาหนุ่ม

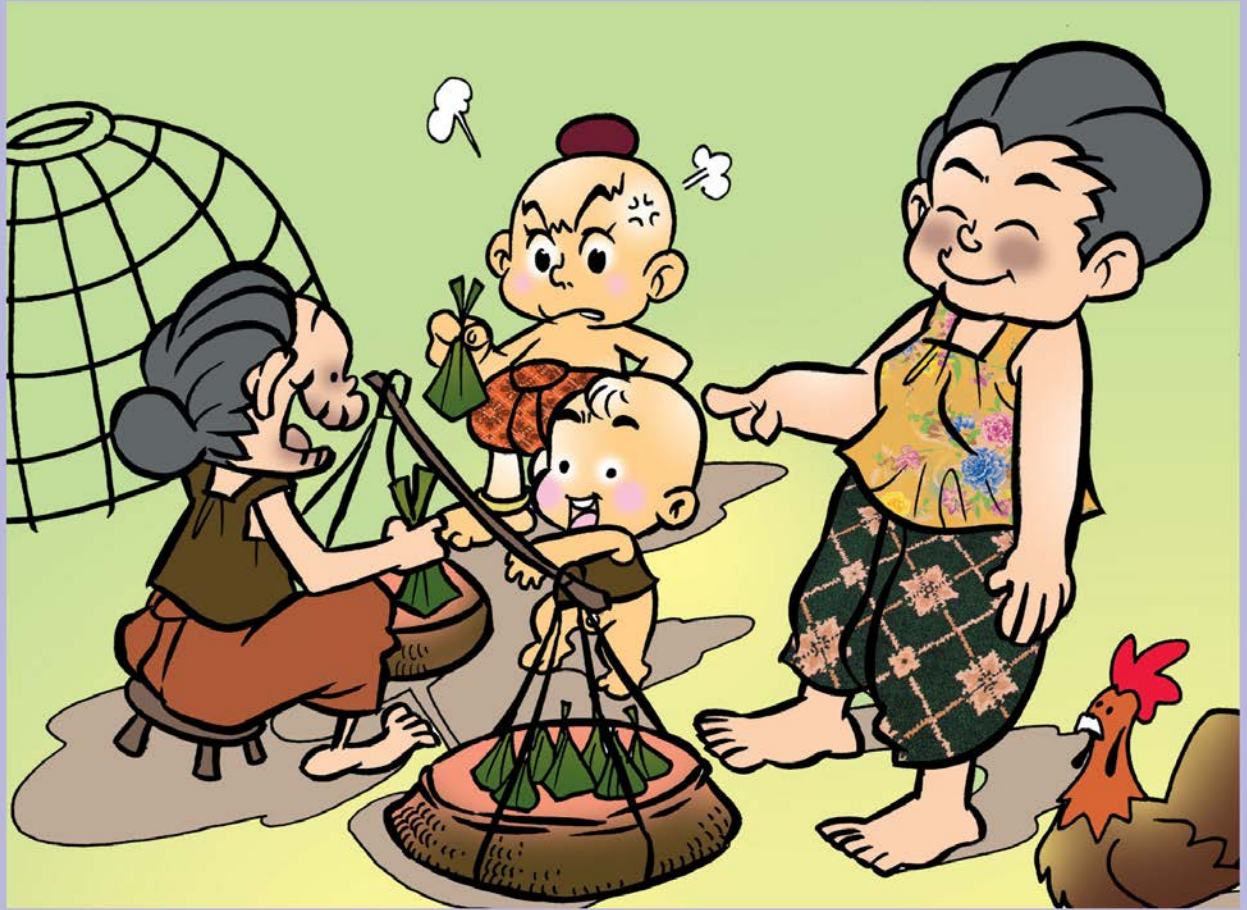

ศีรณญชังเป็นเรื่องเล่าที่ตกทอดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน ไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้แต่ง โดยเรื่องเริ่มต้นที่แผ่นดินกรุงศรีอยุธยาในสมัยพระเจ้าเชษฐาเป็นกษัตริย์ปกครองนครกรุงศรีอยุธยาในสมัยนั้นอุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว เหล่าพสกนิกรต่างอยู่ดีกินดี มีความสุขกันถ้วนหน้า แต่สุขกับทุกขนั้นง่อมปะปนกันไป มีครอบครัวสามีภรรยาคู่หนึ่งปลูกเรือนอยู่ริมบึง สามีชื่อันทา ภรรยาชื่อเหรา ทั้งสองมีความสุขสมบูรณ์ในชีวิตดี แต่ก็มิเรื่องทุกข์อยู่เพียงเรื่องเดียว นั่นคือ ไม่มีลูก ทั้งสองจึงปลูกศาลเพื่งงตาบวงสรวงต่อพระอินทร์เพื่อขอบุตร การบวงสรวงครั้งนั้นนับว่าศักดิ์สิทธิ์เอาเรื่อง เพราะพระอินทร์เกิดร้อนใจที่ถูกมนุษย์รบกวน จึงสั่งให้ทวดาองค์หนึ่งไปจุติในครรภ์นางเหรา และในคืนนั้นเองนางเหราก็ฝันว่าคว้าวางจันทร์มาไว้ในมือ

รุ่งเช้าสองสามีภรรยาจึงชวนกันไปหาท่านสมภารที่วัดเพื่อให้ช่วงทำนางผัสน แต่ปรากฏว่าท่านสมภารถูกนิมนต์ไปฉันเพลที่ตลาด เหลือเพียงงาามเณรรูปหนึ่งนั่งอยู่ สามเณรจึงอาสาทำนางผัสนให้ โดยบอกว่าลูกที่เกิดมาจะเป็นผู้ซางเจ้าปัญญา แต่จะเจ้าปัญญาแบบนอกดอกตลาดแกมโกง โตขึ้นจะได้ดิบได้ดีเป็นถึงตาลกหลวง นางเหราได้ฟังว่าจะได้ลูกซางก็ปลื้มปิติยินดี รีบลาเณรกลับบ้าน

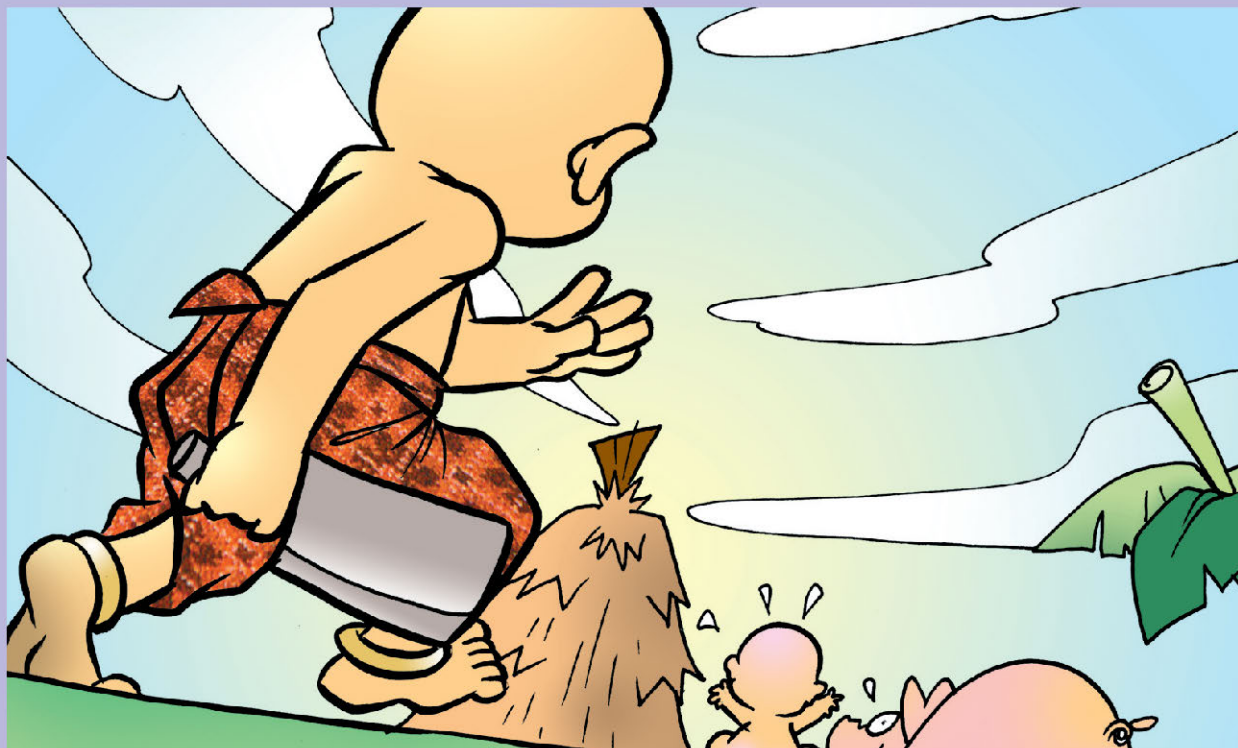
ฝ่ายท่านสมภารเมื่อกลับมาถึงวัดได้ทราบเรื่องจากเณรท่านถึงกับโกรธจัด เพราะการทำนางผัสนั้นเหมือนเป็นเคล็ดว่าจะศักดิ์สิทธิ์ไปตามคำทำนาง ลูกเขาเป็นถึงเทวดามาจุติแท้ๆ น่าจะเป็นผู้มีวาสนาแต่กลับไปทำนางว่าจะเป็นคนเจ้าปัญญาแบบนอกดอกไปเสียได้

เวลาผ่านไปจนนางเหราตลอดทารกเพศชายหน้าตาน่ารักทำทางฉลาดจึงให้ชื่อว่า
 ศรีธณญัช ตั้งแต่มีลูกชายก็ทำให้พ่อแม่ทำมาหากินมีฐานะดีขึ้น จวบจนลูกชายอายุได้ห้าขวบ
 นางก็ตั้งครรภ์ให้กำเนิดบุตรชายอีกคน นางเฝ้าฟูมฟักเลี้ยงดูลูกชายทั้งสองด้วยความรักดั่ง
 แก้วตาดวงใจ อยู่มาวันหนึ่งมีนางแม่ค้าขายขนมมาขายหน้าบ้าน นางจึงซื้อขนมแบ่งให้ลูก
 ทั้งสองเท่าๆ กัน แต่นางแม่ค้ารู้สึกเอ็นดูน้องชายจึงแถมขนมให้อีกห่อ ทำให้ศรีธณญัชบังเกิด
 ความอิจฉาริษยาน้องขึ้นมาทันที อีกทั้งยังคิดแค้นพญาบาทนางแม่ค้าอีกด้วย

ศรีธนญชัยในวังหน้าขอพบมีหน้าที่ต้องดูแลบ้านช่อง อาบน้ำ ป้อนข้าว ป้อนนมให้น้อง แต่หลังจากวันที่น้องได้ขนมมากกว่าแล้ว ศรีธนญชัยก็ปล่องปลละละเลงทั้งน้องให้เนื้อตัวสกปรกอมแมม ส่วนตัวเองนั้นหนีไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน เมื่อพ่อแม่กลับมาจากทำงานก็ดุว่า ทำให้ศรีธนญชัยนึกเกลียดน้องขึ้นมากอีกทวีคูณที่พ่อแม่รักน้องมากกว่าตน

วันรุ่งขึ้นก่อนที่พ่อแม่จะออกไปทำนาได้กำชับกับศีรณญัตติอย่างเนืองนิจว่า “ถ้าวันนี้กลับมาแล้วบ้านรกยุ่ง ร้องไห้ร้องไห้ให้มอมแมมแม่จะหวดให้ก้นลากเลงจำไว้ อาบน้ำ อาบน้ำให้สะอาดหมดจด บ้านเรือนก็เก็บกวาดให้เกลี้ยง” เมื่อส่งลูกจบสองตัวเมียก็ออกไปทำนา

ครั้นพ่อแม่กลับลาจากไปแล้ว ศีรณญัตติจึงคิดว่ามีดทำครัวมาปักที่ห้องนอนก็ผิดเป็นแผล ขาวดวกเอาตับไตไส้พุงออกมาจนเกลี้ยงแล้วเหวี่ยงทิ้งน้ำ จากนั้นนำร่างน้องผู้นำลงสารไปล้างน้ำในคลองให้หมดดาวเลื้อด เอาหมั่นทาอย่างดี จีบใส่เปลคลุมผ้าทำเหมือนว่าน้องกำลังนอนหลับ

การกระทำอันเหี้ยมโหดของศีรณญัตติถือเป็นบาปมหันต์ ซึ่งแน่นอนว่าเขาจะต้องได้รับกรรมในภพชาติหน้าดังคำสอนที่ว่า “กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง”

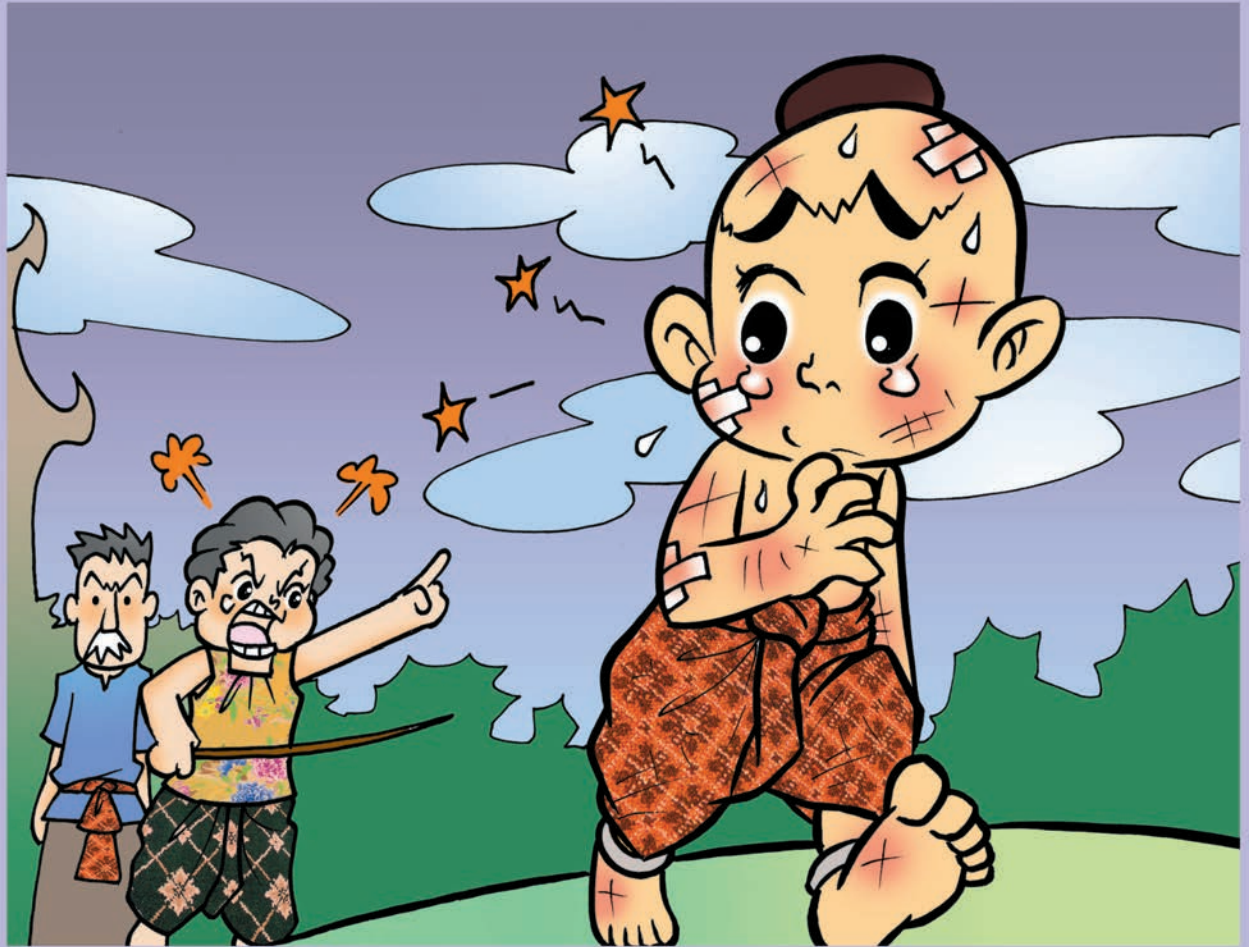
เมื่อจัดการกับน้องเสวรีจก็เก็บกวาดบ้านเรือนโดยเอาข้าวของเครื่องใช้มากองรวมกันที่นอกชานแล้วขนลงทิ้งแม่น้ำที่ไหลผ่านหน้าบ้านจนหมดสิ้น แม้แต่เข็มลั้กเล่มด้ายลั้กเส้นก็ไม่ใช่เอามาไว้ บ้านทั้งหลังจึงเหลือเพียงบ้านเปล่าๆ

ศรีธนญชัยก็กระซิบในใจว่า “เราได้ทำตามคำสั่งทุกประการ ที่นี้พ่อแม่จะพูดว่าเราไม่ได้แล้ว”
 ตกเงินพ่อแม่กลับจากทำงาน ศรีธนญชัยรีบไปรื้อรับหน้าพ่อแม่เพื่อพูดเอาความดีความชอบ “แม่จ๋า วันนี้ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ไหนจะต้องอาบน้ำนี่น้องให้สะอาดหมดจดไหนจะต้องเก็บกวาดบ้านให้เกลี้ยง ฉันแสนจะเหนื่อยจ้แม่จ๋า ถ้าแม่ไม่เชื่อแม่ขึ้นไปดูบนเรือนได้ลงจ้ะ”

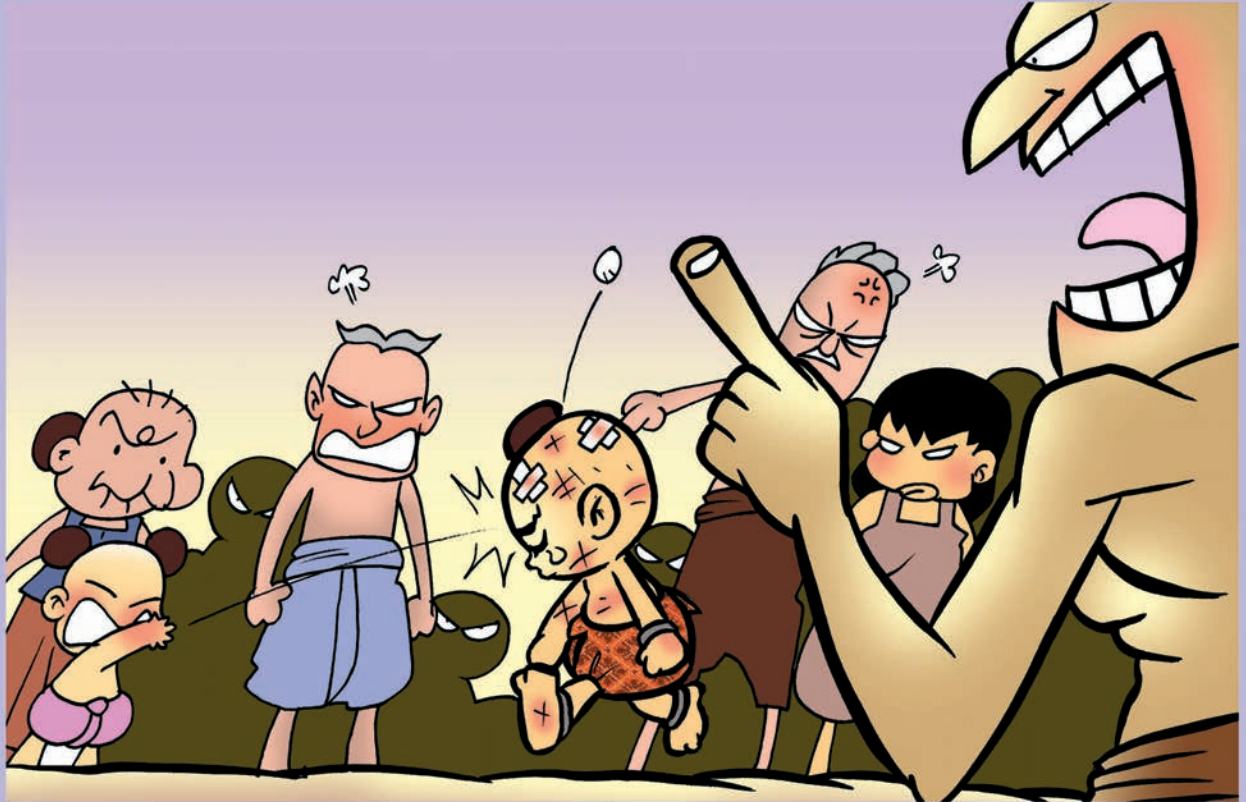
สองผัวเมียจึงหันมามองลูกตัวร่างว่าช่วงเบาแรงพ่อแม่ได้ใจ: พร้อมก้าวเท้าขึ้นเรือนก็ต้อง
 ตกตะลึงกับภาพที่เห็น เมื่อบนเรือนมีแต่ความว่างเปล่าปราศจากข้าวของใดๆ มองไปรอบๆ
 เห็นเพียงเปลญวนลูกน้องจึงรีบโผล่เข้าไปหา ก็เห็นลูกนอนอาบเหงื่ออยู่ในเบา: ปากอ้าตาเหลือก ครั้น
 เปิดผ้าคลุมร่างออกก็จึงเวทนาที่เห็นห้องลูกถูกผ่าจนถึงสะดือ ทั้งสองคนวิ่งพวามาที่นอกชาน
 เรือนเห็นศรีธนญชัยจึงกระหิ่มจี้ม่งองก็ทวาดดั่งลั่นว่า “นี่มันอะไรกัน ไ้ลูกอัปรีดิ์ เอ็งทำ
 อะไรนี่”

ศรีธนญชัยโก่งคอเถียงว่า “ก็แม่เป็นคนสั่งเองนี่นา เห็นไหมว่าน้องสะอาดหมดจด
 บ้านช่องก็เอี่ยมโล่ง ไม่มีอะไรเกาะก่ลูกตาเลง ฉันทำตามคำสั่งแม่ แม่มาดุว่าฉันได้ยังไง”

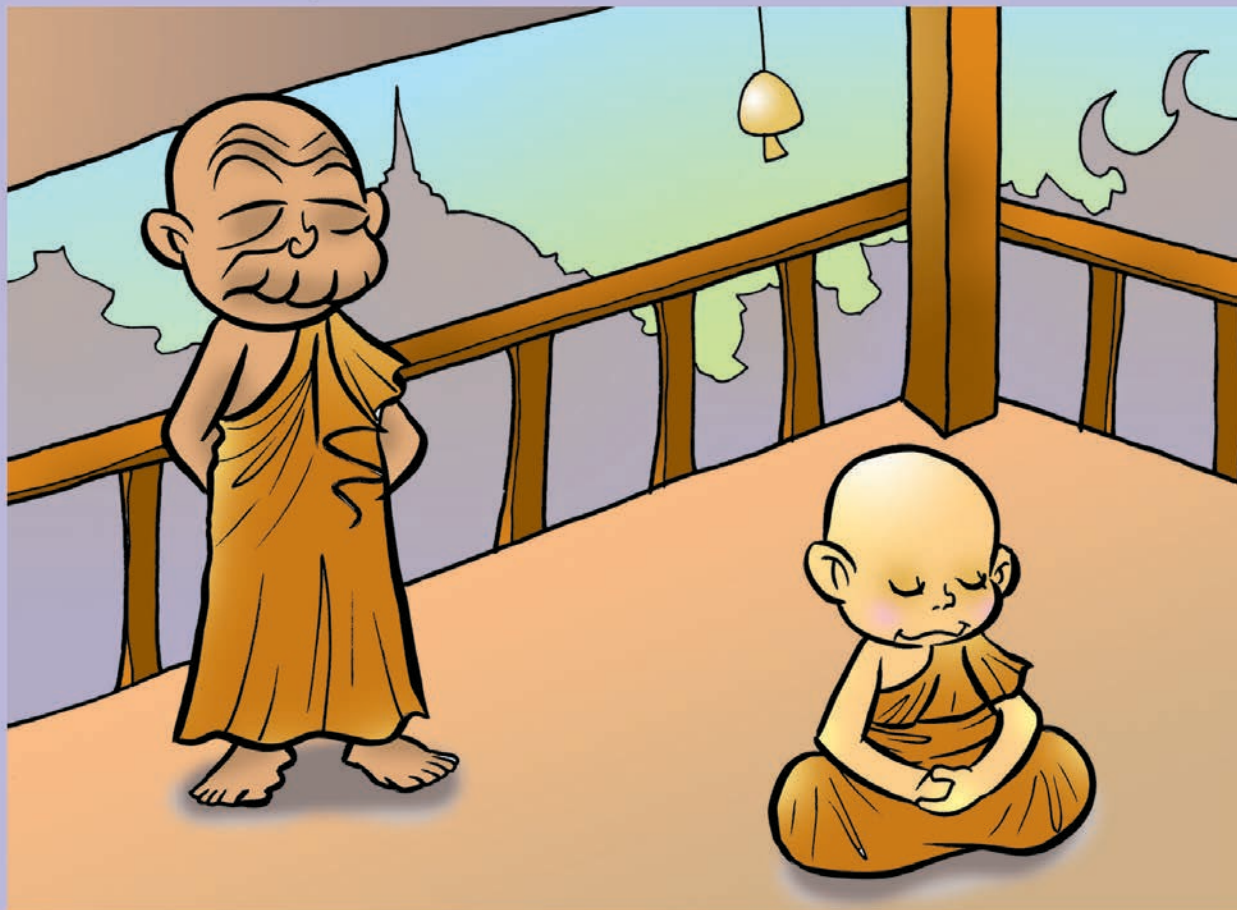
สองพ่อแม่นั่งโกรธสุดกำลังมองไม่ไล้ฟาดศรีธนญชัยอย่างแรง ศรีธนญชัยปิดป้องพ้ลวัน ล้มลุกตลกคลานร้องขอชีวิต จนพ่อแม่หมดแรงหยุดตี นางเหราร้องด่าว่า “เลี้ยงไม่ได้ ลูกชั่วช้าแบบนี้ นับจากวันนี้เป็นต้นไป ขาดลูกขาดพ่อแม่กัน ไป! ไสนหัวไปอยู่ที่ยื่น ไป!”

ศรีธนญชัยหัวซุกหัวซุนออกจากบ้าน สองพ่อแม่นั่งปาวประกาศให้ญาติพี่น้องบ้านใกล้เคียงได้ทราบถึงความชั่วร้าย จิตใจอำมหิตของศรีธนญชัย อย่งทำให้ใครรับอุปการะเลี้ยงดู โดยเด็ดขาด

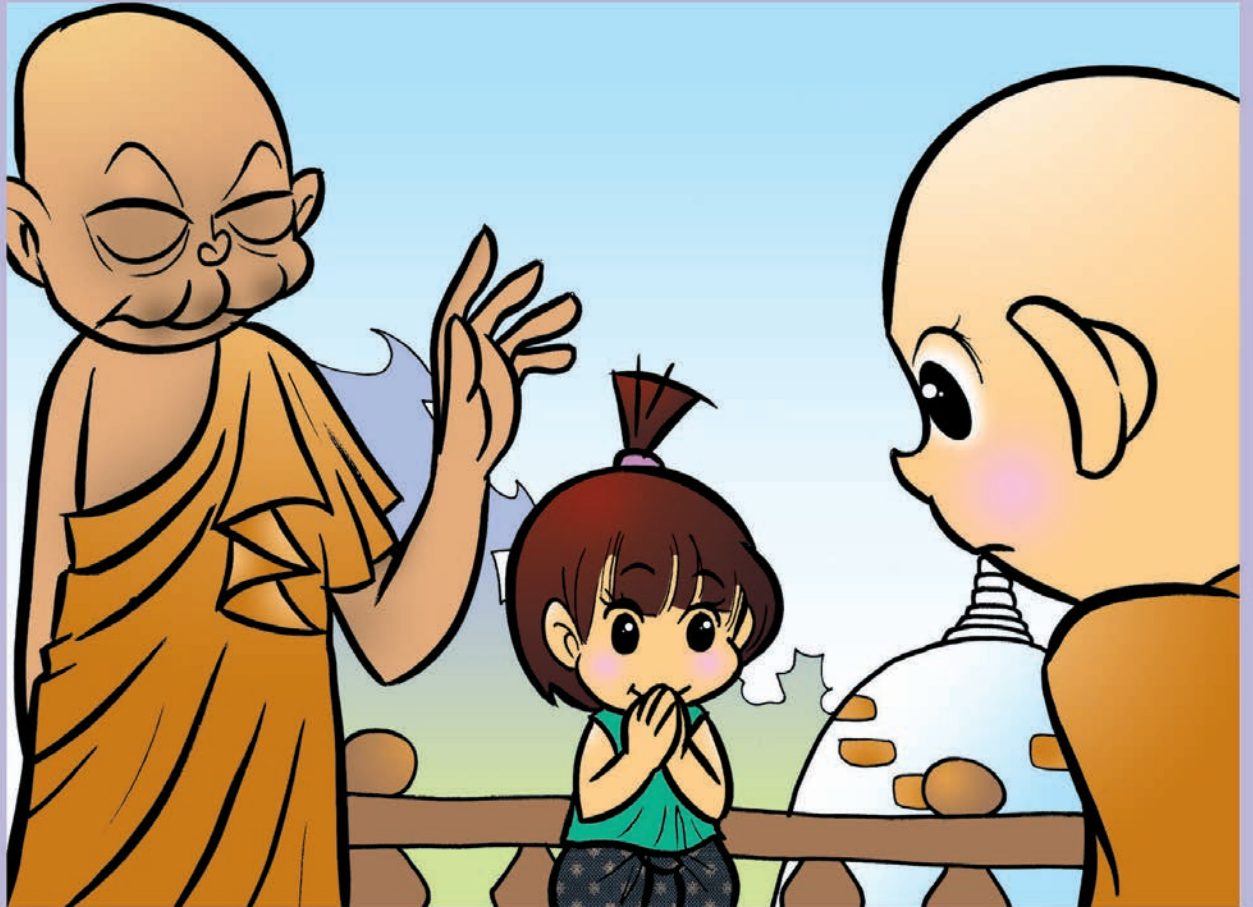
ศรีธนญชัยในวังหน้าขอพบเดินผ่านไปทางไหนก็มีแต่เสียงง่ก่นอ่าสาปแช่ง ก้มหน้าก้มตาเดิน ร้องไห้ไปอย่างไร้จุดหมายกลางทาง รู้เพียงแต่ว่าหมู่บ้านนี้เขาอยู่ไม่ได้ ต้องไปให้ไกลที่สุด จนกระทั่งเดินไปพบวัดแห่งหนึ่ง ศรีธนญชัยก็รู้ได้ทันทีว่าตนจะต้องอยู่ที่นี้ จึงรีบก้าวเท้าตรงไป จ้งกุฏิหลังใหญ่อันเป็นกุฏิของเจ้าอาวาส นึกในใจว่า “เห็นทีจะไม่อดตายแล้วเรา”

ศรีธนญชัยจัดแจงล้างเท้าจนสะอาดขึ้นบนโถหมอบคลานเข้าไปกราบหลวงพ่อย่างเคารพ พลาสระอื่นให้น้ำตาไหลอาบแก้ม หลวงพ่อเห็นดังนั้นก็ชักใช้เรื่องราว ศรีธนญชัยจึงโกหกกว่า “กระผมชื่อศรีธนญชัย กำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่ยังเล็ก ไม่มีญาติพี่น้องให้พึ่งพา อดข้าวอดน้ำ หิวโหยเหลือเกิน จะมาขออาศัยพึ่งใบบุญหลวงพ่อนะจ๊ะ” หลวงพ่อได้ใจก็ลงสารจึงรับ ศรีธนญชัยไว้เป็นเด็กรับใช้ในวัด

ศีรสนญชังเมื่อได้เป็นลูกศิษย์วัดก็เฝ้าปรนนิบัติหลวงพ่อย่างดี ขยันทำงาน
ของน้ำร้อนน้ำชาโดยหลวงพ่อก็ต้องเอ็งปากหวาน จนหลวงพ่อก็รักใคร่เอ็นดูมากกว่าใคร จวบจน
กระทั่งศีรสนญชังอายุได้สิบสามปีก็โดนลูกได้บวชเรียนเป็นสามเณร

เวลาผ่านไปหลายเดือน ปรากฏว่าสามเณรศีรสนญชังจัดเป็นเณรที่หัวไวที่สุด จดจำ
คำสอนบทสวดมนต์ได้แม่นยำ เื่องขานได้คล่องแคล่วรวดเร็ว จนหลวงพ่อก็เอ็งปากบอกลให้
ตั้งใจเรียนให้ดี ต่อไปจะได้สอบรุ่นน้องได้ ทำให้เกิดกำลังใจต่อเณรศีรสนญชังเป็นอย่างมาก

วันหนึ่งญาติหลวงพ่อกาหลานลาวมาฝากเงินหนึ่งร้อยที่วัด เด็กหญิงคนนี้นับว่าหน้าตาน่ารักสะสวยมีแววเฉลียวฉลาด หลวงพ่อจึงมอบหน้าที่ให้เธอศีลธณูชังเป็นครูสอนหนึ่งร้อย เพราะตั้งแต่ศีลธณูชังมาอยู่ที่นี่ก็ไม่เคยก่อเรื่องราวให้เป็นที่น่าใจ มีความซนพากเพียรเงินดีมาโดยตลอด หลวงพ่อจึงเชื่อโดยสนิทใจว่าไว้ใจได้